

Arrest

nr. 122 471 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, dient op 19 maart 2013 een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch onderdaan.

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 20. Deze beslissing wordt op 20 november 2013 ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing met de motivering:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, die op 19.03.2013 werd ingediend door:

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dal hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- attesten van ABVV-Antwerpen dd. 14.03.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2011 -- februari 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- een individuele rekening 2012 (VDAB) dd.26.03.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tijdens de periode oktober - december 2012 een aanvullende productiviteitspremie kreeg in het kader van een 180 (individuele beroepsopleiding)

- één loonfiche waaruit blijkt dat de referentiepersoon in april 2013 een inkomen had van € 1251,06

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld in sinds begin september 2013. Het is tevens onduidelijk of hij momenteel opnieuw tewerkgesteld is: er werden immers geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15. 12. 1980: legaal verblijf in België is verstreken." "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht betoogt zij onder meer dat de verwerende partij, ondanks de in de bestreden beslissing geuite twijfel, geen bijkomende documenten heeft opgevraagd terwijl zij de beslissing stoelt op een feitelijk gegeven dat zeer recent voorafgaand aan de bestreden beslissing is tot stand gekomen. Immers verloor haar echtgenoot zijn werk op 9 september 2013, deed hij op 11 september 2013 een aanvraag voor werkloosheidsuitkering en werd de bestreden beslissing al genomen op 18 september 2013. Zij verwijt de bestreden beslissing dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om bijkomend aan te tonen dat zij vanaf 16 september 2013 werkloosheidsuitkering zou ontvangen. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan op zichzelf en in samenlezing met de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij verwijt de bestreden beslissing dat deze zich beperkt tot een beoordeling van het bestaan van een nieuwe arbeidsovereenkomst en stelt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar echtgenoot werkloosheidsvergoeding zou ontvangen. Waar de verwerende partij van de tewerkstelling van de echtgenoot op de hoogte was, diende zij te weten dat deze over een werkloosheidsuitkering zou beschikken. Voorts verwijt zij de bestreden beslissing geen rekening te houden met het kosteloos verblijf in hun onroerend goed dat eigendom is van hun familie.

2.2. Wat deze onderdelen betreft merkt de verwerende partij op in haar nota:

"(...) Het komt uiteraard in de eerste plaats aan verzoekende partij toe om zich te bekwamen in de procedure die zij heeft ingesteld tot verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij nog bijkomend wenste aan te tonen dat zij vanaf 16 september 2013 een werkloosheidsuitkering zou ontvangen. Echter, niets belette verzoekende partij om zelf het initiatief te nemen en dit te melden aan de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

(...)

Bovendien blijkt ook uit artikel 40ter Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hetgeen verzoekende partij in casu heeft nagelaten.

Het komt aan verzoekende partij zelf toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, en haar aanvraag met voldoende bewijskrachtige elementen te staven:

"De gemachtigde van de staatssecretaris beschik over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheids-toetsing uit te oefenen. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering die bij verzoeker partij ligt, gaat opvullen door bijkomende vragen te stellen aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging of te diens behoeve een grondig onderzoek gaat voeren" (RvV nr. 67.138 van 22 september 2011)

"De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekers nuttig achtten om te laten vaststellen dat zij ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat zij effectief ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. (...) Tevens moet worden gesteld dat verzoekende partij de mogelijkheid geboden werd om hun aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Uit het gegeven dat verzoekers zelf in gebreke bleven om de noodzakelijke en bewijskrachtige overtuigingsstukken bij hun verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig waren of zich onvoldoende informeerden, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid.

De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een doo de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf ook J OPDEBEEK, "De Hoortplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om hen te horen alvorens de bestreden beslissingen te nemen." (Rv V nr. 65 085 van 26 juli 2011)

Terwijl ook de omstandigheid dat de echtgenoot van verzoekende partij een werkloosheidsuitkering zou genieten, niet automatisch leidt tot een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Immers bepaalt artikel 40ter Vreemdelingenwet dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Art. 40ter. { .. }

Voor wat betreft de in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3 ° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3 ° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actie/werk zoekt.

[...]

Verzoekende partij had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing noch enige documenten overgemaakt betreffende de werkloosheid van de echtgenoot van verzoekende partij, noch enige bewijzen overgemaakt betreffende het al dan niet actief op zoek zijn naar werk.

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat indien de persoon die vervoegd wordt enkel en alleen beschikt over een werkloosheidsuitkering, deze slechts in aanmerking kan genomen worden als zijnde een bestanddeel van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" op voorwaarde dat het bewijs wordt geleverd dat de te

vervoegen persoon nog actief werkzoekende is. (RvV nr. 110 460 van 23 september 2013)

[...]

De beschouwingen van verzoekende partij zijn in casu dan ook niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. "

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

De verweerder is de mening toegedaan dat het eerste onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij niet ernstig is.

Verzoekende partij houdt in haar tweede middel voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich louter beperkt zou hebben tot een beoordeling van het bestaan van een nieuwe arbeidsovereenkomst. Verzoekende partij meent dat dat de gemachtigde voorbijgaat aan de werkelijke toetsing die zij dient door te voeren a.d.h.v. artikel 40ter Vreemdelingenwet, namelijk het nagaan of het bestaan is aangetoond van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde geheel terecht bij het nemen van de bestreden beslissing tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij beschikte namelijk op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet over een tewerkstelling, hetgeen verzoekende partij niet dienstig kan betwisten.

Verzoekende partij heeft de gemachtigde bovendien geenszins informatie verschaft over haar actuele tewerkstelling. De gemachtigde heeft dan ook geheel terecht vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe arbeidsovereenkomst overlegt en dus ook niet bewijst dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zoals reeds in het eerste middel werd uiteengezet rust de bewijslast voor het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen immers op de Belgische onderdaan (zie artikel 40ter Vreemdelingenwet).

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De gemachtigde heeft dan ook geheel terecht en binnen de aan hem toekomende bevoegdheid geoordeeld dat verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Waar verzoekende partij verwijst naar de vorige tewerkstelling van haar echtgenoot waarover zij stelt dat "hij tot 9 september 2013 een netto maandloon tot wel 1.504,16 euro ontving", laat verweerder vooreerst gelden dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Integendeel maakte verzoekende partij één loonfiche over van de maand april 2013 waaruit blijkt dat dhr. [...] in die maand 1.251,06 EUR had verdiend.

Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de te vervoegen referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing werkloos was en dus niet over een inkomen beschikte. Noch "had de gemachtigde moeten weten dat de echtgenoot van verzoekster wel zou genieten van een werkloosheidsuitkering". Deze kritiek is geenszins ernstig. Dergelijke onderzoeksplicht blijkt geenszins uit het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot brengt verzoekende partij een aantal stukken aan waaruit zij afleidt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Het gaat om:

- een ontslagbrief dd. 9 september 2013,
- een C4-werkloosheidsbewijs dd. 11 september 2013,
- bijkomende loonfiches van de maand april, mei, juni, juli, augustus en september 2013,
- historiek werkloze dd. 22.11.2013,
- rekeninguittreksels i.v.m. de werkloosheidsuitkering,
- sollicitatiebrieven van verzoekende partij en die van haar echtgenoot,
- een eigendomsakte dd. 1.8.1991.

Deze stukken waren niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze gegevens, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd, en die ten andere zelfs deels dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R. v. V nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

In zoverre verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 42 Vreemdelingenwet laat uitschijnen dat de tot een behoeftenanalyse had moeten overgegaan worden, laat verweerder gelden dat verzoekende partij nagelaten heeft enige stukken aan te brengen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zouden kunnen aantonen dat zij over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In dergelijk geval dient de gemachtigde niet over te gaan tot een beoordeling in de zin van artikel 42 Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

(...)

(naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten - ter zake toont overigens verzoeker nog steeds niet aan dat diens vader nog actief werk zoekt - dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van artikel 42, § 1 en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Verzoekende partij haar verwijzing naar artikel 42 Vreemdelingenwet is niet dienstig.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder meer voor het nemen van de bestreden beslissing een eigendomsakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat het onroerend goed alwaar de verzoekende partij en haar echtgenoot al verschillende jaren verblijven sedert 1991 eigendom is van de schoonouders van de verzoekende partij. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat op datzelfde adres vele personen staan ingeschreven zodat mag worden aangenomen dat de bewoningskosten, zo deze al moeten betaald worden aan de schoonouders van de verzoekende partij, worden gedeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met dit stuk en de mogelijke gevolgen

hiervan. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij kennis heeft van het feit dat echtgenoot van de verzoekende partij al verschillende maanden was tewerkgesteld.

Hoewel de redenering van de verwerende partij kan gevolgd worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat bij elke aanvraag het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende documenten aan de betrokkene te vragen, vergeet de verwerende partij dat in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet er een bijzondere onderzoeksplicht op haar rust.

Artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2, zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: *"il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics."*).

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoekster. Een behoefteanalyse blijkt niet.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekende partij, indien niet voldaan is aan de voorwaarden van bestaansmiddelen zoals vastgesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekende partij en haar echtgenoot, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In die mate is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De redenering van de verwerende partij dat in casu de verzoekende partij maar had moeten ageren en documenten had moeten overmaken is in casu te kort door de bocht, te meer in casu de termijn tussen de wijziging in de situatie en het nemen van de bestreden beslissing zeer kort is derwijze dat in casu de verzoekende partij ook niet de gelegenheid had om tijdig te ageren. Op dat vlak lijkt de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij wel maanden heeft gewacht om over te gaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing. In elk geval is er geen rekening gehouden, of blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, met de eigendomsakte van de woonst van de verzoekende partij en

haar echtgenoot en met het gegeven dat in deze woonst met verschillende personen het dak wordt gedeeld.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DEZE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN